

и току-що се доближилъ до пещерята, лъвътъ сърдито изревалъ: „Защо толкосъ късно идешъ? Азъ цѣль день не съмъ ялъ!“ Заекътъ му казалъ: „Закъснѣхъ, защото на пѣтя ме хвана други лъвъ

и не ме пушаше да дойда тука. Азъ му се заклехъ, че пакъ ще се върна при него и той ме пушна да дода“. При тѣзи думи на заяка, лъвътъ заскърцалъ съ зѣби и казалъ: „Хайде бърже да ми покажешъ дѣ е този злодѣй“. Заякътъ повелъ лъва къмъ дълбокия кладенецъ, показалъ

му въ водата собствения му образъ и казалъ: „Ето го, господине“. Лъвътъ се хвърлилъ въ кладенеца и потъналъ, а заекътъ назадъ се обърналъ и въ гжстия шумакъ побѣгналъ.

Прѣв. Ст. М. Радуюсь.

Пожарно куче.

У една пожарникарница служело едно куче, което го викали Бобъ.

Само да свирнела тръбата за пожаръ, и Бобъ е готовъ на крака вече за работа. Тръгватъ пожарнитѣ машини, а Бобъ лети прѣдъ тѣхъ и лае.

На пожара Бобъ има твърдѣ много грижи и длѣжности: той бѣга ту назадъ, ту напредъ, заглежда всички къшета, услушва се и души, дали не е останалъ нѣкъждѣ живъ човѣкъ, и не е ли нужна нѣкому неговата помощъ.